DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 30 april 2009 *

I de förenade målen C-393/07 och C-9/08,

angående talan om ogiltigförklaring enligt artikel 230 EG, som väckts den 1 augusti 2007 respektive den 22 juni 2007,

Republiken Italien, inledningsvis företrädd av I.M. Braguglia, därefter av R. Adam, båda i egenskap av ombud, biträdda av P. Gentili, avvocato dello Stato, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i mål C-393/07,

med stöd av

Republiken Lettland,

intervenient,

* Rättegångsspråk: italienska.

Beniamino Donnici, bosatt i Castrolibero (Italien), företrädd av M. Sanino, G.M. Roberti, I. Perego, och P. Salvatore, avvocati,

sökande i mål C-9/08,

med stöd av

Republiken Italien

mot

Europaparlamentet, företrätt av H. Krück, N. Lorenz och L. Visaggio, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av professor E. Cannizzaro, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Achille Occhetto, bosatt i Rom (Italien), företrädd av P. De Caterini, och F. Paola, avvocati,

intervenient,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Lenaerts samt domarna T. von Danwitz (referent), E. Juhász, G. Arestis och J. Malenovský,

generaladvokat: M. Poiares Maduro,
justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 5 mars 2009,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Republiken Italien och Beniamino Donnici har genom ansökan yrkat att domstolen ska ogiltigförklara Europaparlamentets beslut 2007/2121 (REG) av den 24 maj 2007 om valprövning av Beniamino Donnici, varigenom mandatet för Beniamino Donnici som ledamot av Europaparlamentet förklaras ogiltigt (nedan kallat det angripna beslutet).

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapslagstiftningen

1976 års akt

2 Artiklarna 1, 2, 6–8, 12 och 13 i rådets akt om allmänna direkta val av företrädare i Europaparlamentet, som utgör en bilaga till beslut 76/787/EKSG, EEG, Euratom av

den 20 september 1976 (EGT L 278, s. 1), i dess lydelse efter ändring och omnumrering enligt rådets beslut 2002/772/EG, Euratom av den 25 juni 2002 och av den 23 september 2002 (EGT L 283, s. 1) (nedan kallad 1976 års akt) innehåller följande bestämmelser:

”*Artikel 1*

…

3. Valen skall vara allmänna, direkta, fria och hemliga.

Artikel 2

Varje medlemsstat får, i enlighet med sin specifika nationella situation, upprätta valkretsar för val till Europaparlamentet eller föreskriva indelning i andra enheter, utan att detta får inkräkta på valsystemets proportionella karaktär.

Artikel 6

1. Ledamöterna skall rösta individuellt och personligen. De får inte bindas av några instruktioner eller uppdrag.

…

Artikel 7

1. Uppdraget som företrädare i Europaparlamentet är inte förenligt med att vara

— ledamot av regeringen i en medlemsstat,

— ledamot av Europeiska gemenskapernas kommission,

— domare, generaladvokat eller justitiesekreterare vid Europeiska gemenskapernas domstol eller förstainstansrätten,

— ledamot i Europeiska centralbankens direktion,

— ledamot av Europeiska gemenskapernas revisionsrätt,

— EU-ombudsmannen,

— medlem av Ekonomiska och sociala kommittén i Europeiska ekonomiska gemenskapen och i Europeiska atomenergigemenskapen,

— medlem av sådana kommittéer eller andra organ som har tillsatts enligt fördragen om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen för att förvalta gemenskapernas medel eller för att utföra en permanent och direkt förvaltningsuppgift,

— styrelseledamot, direktionsledamot eller anställd i Europeiska investeringsbanken,

— tjänsteman eller annan anställd i aktiv tjänst inom Europeiska gemenskapernas institutioner eller i organ som är knutna till dem, eller i Europeiska centralbanken.

2. Från och med valet till Europaparlamentet år 2004 skall uppdraget som ledamot av Europaparlamentet inte vara förenligt med uppdraget som ledamot av ett nationellt parlament.

…

Artikel 8

Om inte annat följer av bestämmelserna i denna akt skall valförfarandet i varje medlemsstat genomföras enligt de nationella bestämmelserna.

Dessa nationella bestämmelser, vilka eventuellt kan beakta nationella särdrag i medlemsstaterna, får inte inkräkta på valsystemets proportionella karaktär.

Artikel 12

Europaparlamentet skall pröva företrädarnas behörighet. I detta syfte skall Europaparlamentet beakta de valresultat som medlemsstaterna officiellt har tillkännagivit och avgöra sådana tvister som kan uppkomma på grund av bestämmelserna i denna akt, dock inte tvister som uppkommer på grund av nationella bestämmelser som akten hänvisar till.

Artikel 13

1. En plats blir vakant när mandatet för en ledamot av Europaparlamentet upphör på grund av att han begär sitt entledigande, avsätts eller avlider, eller på grund av att mandattiden löper ut.

2. Om inte annat följer av de övriga bestämmelserna i denna akt, skall varje medlemsstat fastställa lämpliga förfaranden för hur en plats som blir vakant skall besättas under återstoden av den femårsperiod som avses i artikel 3.

3. Om det uttryckligen fastställs i en medlemsstats lagstiftning när mandattiden för en ledamot av Europaparlamentet löper ut, skall dennes mandat upphöra i enlighet med bestämmelserna i denna lagstiftning. De behöriga nationella myndigheterna skall underrätta Europaparlamentet om detta.

4. Om en plats blir vakant på grund av att ledamoten begär sitt entledigande eller avlider, skall Europaparlamentets ordförande utan dröjsmål underrätta de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten.”

Europaparlamentets arbetsordning

3 I artiklarna 3 och 4 i Europaparlamentets arbetsordning (nedan kallad arbetsordningen) föreskrivs följande:

”*Artikel 3*

Valprövning

…

3. Med utgångspunkt i ett betänkande från behörigt utskott skall parlamentet omgående granska de utfärdade bevisen och avgöra varje enskild ny ledamots mandat, samt eventuella tvister som uppkommer till följd av bestämmelserna i [1976 års akt] med undantag av invändningar som grundar sig på nationella vallagar.

4. Behörigt utskotts betänkande skall grunda sig på de officiella kungörelserna från de enskilda medlemsstaterna om det samlade valresultatet, vilka innehåller namnen på de valda kandidaterna och deras ersättare samt en rangordning baserad på valresultatet.

Giltigheten av en ledamots mandat får inte bekräftas förrän ledamoten har avgivit de skriftliga förklaringar som följer av denna artikel och bilaga I till arbetsordningen.

Parlamentet kan när som helst på grundval av ett betänkande från sitt behöriga utskott yttra sig om varje invändning mot ett mandats giltighet.

5. Om en ledamot utnämns till följd av att en kandidat på samma lista har dragit sig tillbaka, skall utskottet med behörighet i frågor som rör valprövning kontrollera att mandatet har avstått i enlighet med andan och bokstaven i [1976 års akt] och i artikel 4.3 i arbetsordningen.

…

Artikel 4

Mandatets varaktighet

…

3. Varje ledamot som begär entledigande skall anmäla detta till talmannen tillsammans med angivande av det datum då avgången skall gälla, vilket inte får vara senare än tre månader efter anmälan. Anmälan skall ske i form av ett skriftligt protokoll som upprättas i närvaro av generalsekreteraren eller dennes företrädare. Det skall undertecknas av denne och den berörde ledamoten samt omgående överlämnas till behörigt utskott, vilket skall ta upp det på föredragningslistan till sitt första sammanträde efter det att handlingen mottagits.

Anser det behöriga utskottet att begäran strider mot andan eller bokstaven i [1976 års akt], skall parlamentet underrättas om detta, så att parlamentet kan avgöra om platsen skall förklaras vakant eller inte.

I annat fall konstateras platsen vakant från och med det datum som den avgående ledamoten har angivit i anmälan. Det sker ingen omröstning i parlamentet i detta fall.

…

9. Parlamentet förbehåller sig rätten att ogiltigförklara det mandat som är under prövning eller att inte fastställa att mandatet är vakant, då det i förbindelse med godkännandet eller upphävandet av mandatet konstateras att felaktigheter eller brister föreligger.”

Europaparlamentets ledamotsstadga

4 I skäl 4 i Europaparlamentets beslut 2005/684/EG, Euratom av den 28 september 2005 om antagande av Europaparlamentets ledamotsstadga (EUT L 262, s. 1) (nedan kallad ledamotsstadgan) anges följande: ”Bestämmelsen i artikel 2 om att ledamöterna skall

vara fria och obundna nämns inte någonstans i primärlagstiftningen och bör fastställas i en rättsakt. Förklaringar där ledamöterna åtar sig att avsäga sig uppdraget vid en viss tidpunkt, och in blanko-förklaringar om avsägelse av uppdraget, som partierna kan använda sig av enligt eget tycke och smak, bör anses vara oförenliga med bestämmelsen om att ledamöterna skall vara fria och obundna och bör därför inte vara rättsligt bindande."

5 I skäl 5 i ledamotsstadgan anges dessutom att bestämmelserna i artikel 6.1 i 1976 års akt återges i sin helhet i artikel 3.1 i stadgan.

6 Artiklarna 2 och 30 i ledamotsstadgan har följande lydelse:

"*Artikel 2*

1. Ledamöterna är fria och obundna.

2. Alla överenskommelser om avsägelse av uppdraget före eller vid valperiodens utgång skall betraktas som ogiltiga.

Artikel 30

Denna stadga skall träda i kraft den första dagen i Europaparlamentets valperiod som börjar 2009.”

Den nationella lagstiftningen

7 Lag nr 18 av den 24 januari 1979, om val av italienska ledamöter i Europaparlamentet (GURI nr 29 av den 30 januari 1979, s. 947) (nedan kallad lagen av den 24 januari 1979) gäller valet av italienska medlemmar av parlamentet. I lagen föreskrivs att parlamentsledamöterna ska väljas genom allmänna val och att det ska röra sig om direkta, fria och hemliga listval. Platserna ska fördelas proportionellt mellan de olika listorna enligt bestämmelserna i nämnda lag, och platserna delas därefter upp mellan de olika valkretsarna (som sammanlagt är fem till antalet) på grundval av resultaten från den senaste allmänna folkräkningen.

8 I artikel 20 i lagen av den 24 januari 1979 föreskrivs att de olika valkretsarnas valbyråer bland annat har till uppgift att rangordna varje listas kandidater på grundval av de individuella resultaten. Resultaten lämnas till Ufficio elettorale nazionale per il Parlamento europeo presso la Corte di cassazione (nationella valbyrån för Europaparlamentet vid Italiens högsta domstol, nedan kallad den italienska valbyrån). Enligt artikel 21 i nämnda lag har den italienska valbyrån i uppdrag att fastställa hur många röster varje lista har fått nationellt sett, fördela platserna mellan listorna utifrån antalet röster för varje lista och dela upp de platser som varje lista tilldelats mellan de olika valkretsarna. Valbyrån ska enligt artikel 23 i lagen upprätta en rapport som sedan tillställs parlamentets expedition.

9 Dessutom innehåller lagen av den 24 januari 1979 detaljerade regler om subrogation i artikel 41. Där föreskrivs att en kandidat som har blivit vald i flera valkretsar ska uppge till den italienska valbyrån vilken valkrets vederbörande väljer. För en valkrets som valts bort förklarar valbyrån att den kandidat som kommer näst i rangordningen är vald. När en plats blir vakant under mandatperioden ger valbyrån den platsen till den kandidat från samma lista och valkrets som kommer näst i rangordningen.

10 Enligt artikel 46 i nämnda lag ska den italienska valbyrån underrätta parlamentets expedition om de subrogationer som har ägt rum med stöd av lagakraftvunna domar och beslut som har meddelats i tvister därom, i förekommande fall korrigera valresultatet och ersätta de kandidater som felaktigt förklarats vara valda med dem som rätteligen ska förklaras vara valda samt informera de berörda samt parlamentets expedition om detta.

Bakgrunden till målet och det angripna beslutet

11 Vid valet till Europaparlamentet den 12 och den 13 juni 2004 var Beniamino Donnici upptagen som kandidat på den gemensamma listan Società Civile – Di Pietro Occhetto. Denna lista erhöll två mandat, det första i valkretsen för södra Italien och det andra i valkretsen för nordvästra Italien. A. Di Pietro, som var högst placerad i de båda valkretsarna, valde valkretsen för södra Italien.

12 A. Occhetto placerades mot bakgrund av antalet röster han erhållit i de båda valkretsarna på andra plats på listorna över valresultatet, och således före Beniamino Donnici i valkretsen för södra Italien och G. Chiesa i valkretsen för nordvästra Italien. Eftersom A. Di Pietro valde att utnyttja mandatet för södra Italien skulle Occhetto ha förklarats vald i valkretsen för nordvästra Italien. Genom skriftlig förklaring av den 6 juli 2004, som inkom till den italienska valbyrån dagen därpå, förklarade emellertid A. Occhetto, som vid den tiden hade ett mandat i den italienska senaten, att han avstod från uppdraget som ledamot av Europaparlamentet för båda valkretsarna.

13 Efter detta avstående förklarade den italienska valbyrån den 18 juli 2004 att G. Chiesa valts för valkretsen för nordvästra Italien och att A. Di Pietro valts för valkretsen för södra Italien. Den 12 november 2004 förklarade valbyrån att Beniamino Donnici var först på listan över ersättare för A. Di Pietro för valkretsen för södra Italien. A. Occhetto, som hade avstått från sitt uppdrag, fanns däremot inte med på listan.

14 Vid det italienska parlamentsvalet den 9 och den 10 april 2006 valdes A. Di Pietro till ledamot av det italienska parlamentet, och han valde att utnyttja sitt nationella mandat från och med den 28 april 2006. Eftersom detta uppdrag enligt artikel 7.2 i 1976 års akt var oförenligt med ställningen som ledamot av Europaparlamentet förklarade detta parlament att hans plats var vakant.

15 I en förklaring av den 27 april 2006 ställd till den italienska valbyrån återkallade A. Occhetto, som hade ställt upp som kandidat i det nationella valet men inte blivit omvald, sitt avstående av den 6 juli 2004 och begärde att få den plats som hade blivit vakant efter det att A. Di Pietro hade valt att utnyttja sitt mandat i det nationella parlamentet.

16 Den italienska valbyrån tillkännagav den 8 maj 2006, efter ovannämnda förklaring, att A. Occhetto valts till ledamot av Europaparlamentet. Samma dag informerade valbyrån Europaparlamentet om att A. Occhetto skulle ersätta A. Di Pietro.

17 Tribunale amministrativo regionale del Lazio (regionala förvaltningsdomstolen i Lazio, Italien) ogillade i dom av den 21 juli 2006 Beniamino Donnicis talan om ogiltigförklaring av detta tillkännagivande.

18 Beniamino Donnici bestred även vid Europaparlamentet tillkännagivandet av att A. Occhetto skulle vara parlamentsledamot i A. Di Pietros ställe. Detta bestridande prövades av parlamentets juristkommission vid dess möte den 21 juni 2006. Efter det att den hade konstaterat att detta bestridande enligt artikel 12 i 1976 års akt skulle avvisas eftersom det grundade sig på den italienska vallagen föreslog juristkommissionen enhälligt att parlamentet skulle validera Occhettos mandat. Parlamentet stadfäste den 3 juli 2006 Occhettos mandat.

19 I dom av den 6 december 2006 biföll Consiglio di Stato (Italiens högsta förvaltningsdomstol) Beniamino Donnicis överklagande av det ovannämnda avgörandet från Tribunale amministrativo regionale del Lazio och ogiltigförklarade det tillkännagivande av att A. Occhetto skulle vara ledamot i Europaparlamentet som den italienska valbyrån hade lämnat den 8 maj 2006. Consiglio di Stato konstaterade bland annat att ”folkets vilja, … har aldrig hindrat en kandidat från att avstå från att väljas” och att ”den bindande karaktären hos rangordningen [vid valet] innebär att … den som avstår från sitt mandat inte får komma och återinta sin plats i rangordningen enligt eget tycke”.

20 Domen från Consiglio di Stato vann laga kraft efter det att Corte suprema di cassazione hade meddelat sin dom av den 26 mars 2007, genom vilken A. Occhettos talan avvisades på grund av att vissa formkrav inte var uppfyllda. A. Occhetto väckte den 19 april 2007 talan vid Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, som vid tiden för förhandlingen den 5 mars 2009 enligt A. Occhettos ombud fortfarande var anhängig vid nämnda domstol.

21 Den italienska valbyrån förklarade den 29 mars 2007, med beaktande av det ovannämnda avgörandet från Consiglio di Stato, att Beniamino Donnici var ledamot av Europaparlamentet för valkretsen för södra Italien, och upphävde sålunda A. Occhettos mandat. Detta tillkännagivande överlämnades till Europaparlamentet, som i protokollet från dess plenarmöte den 23 april 2007 beaktade tillkännagivandet. Enligt protokollet innehade Beniamino Donnici en plats i Europaparlamentet, men endast provisoriskt och med förbehåll för det beslut som Europaparlamentet skulle komma att fatta vid ett senare tillfälle om valprövning.

22 Under mellantiden inkom A. Occhetto i en skrivelse av den 5 april 2007 med ett bestridande och begärde att parlamentet skulle bekräfta hans mandat och att det inte skulle bekräfta Beniamino Donnicis mandat. Därefter uppdrog Europaparlamentet åt sin juristkommission att granska Beniamino Donnicis mandat.

23 Europaparlamentet fattade den 24 maj 2007 det angripna beslut, vilket har följande lydelse:

”Europaparlamentet,

— med beaktande av [1976 års akt],

— med beaktande av artiklarna 3, 4 och 9 samt bilaga I i arbetsordningen,

— med beaktande av den officiella kungörelsen från de behöriga myndigheterna i Italien om valet till Europaparlamentet av Beniamino Donnici,

— med beaktande av den protest angående giltigheten av valet av Beniamino Donnici till Europaparlamentet som mottogs från Achille Occhetto den 25 mars 2007,

— med beaktande av betänkandet från utskottet för rättsliga frågor (A6-0198/2007), och av följande skäl:

— …

D. De nationella bestämmelserna om förfarandet vid val till Europaparlamentet måste vara förenliga med gemenskapsrättens grundprinciper, gemenskapens primärrätt och andan och bokstaven i [1976 års akt]. Därför får de behöriga nationella myndigheterna (dvs. de lagstiftande myndigheterna, förvaltningsmyndigheterna och de rättsliga myndigheterna) inte underlåta att beakta de gemenskapsrättsliga principerna i samband med val när de tillämpar och/eller tolkar sina nationella bestämmelser om förfarandet vid val till Europaparlamentet.

E. Huruvida Achille Occhettos avstående är förenligt med andan och bokstaven i [1976 års akt] måste utvärderas mot bakgrund av artikel 6 i denna akt … [och med beaktande av] att ledamöternas frihet och oberoende är en verklig nyckelprincip.

F. I Europaparlamentets ledamotsstadga (i kraft från 2009) anges i artikel 2.1 följande: ’Ledamöterna är fria och obundna’. I punkt 2 anges sedan, såsom en tydlig konsekvens av punkt 1: ’Alla överenskommelser om avsägelse av uppdraget före eller vid valperiodens utgång skall betraktas som ogiltiga’.

G. Dessa bestämmelser i ledamotsstadgan utgör enbart ett förtydligande av de principer om frihet och oberoende som redan finns i [1976 års akt] …,

…

K. Det rättsliga tillämpningsområdet för artikel 6 i [1976 års akt] omfattar också de kandidater som formellt finns med på en lista över valda. Detta ligger

i Europaparlamentets intresse eftersom dessa kandidater är potentiella ledamöter av Europaparlamentet.

L. Achille Occhettos avstående hade sitt ursprung i en överenskommelse … Därför måste ett sådant avstående anses vara oförenligt med andan och bokstaven i [1976 års akt] och följaktligen ogiltigt.

M. Eftersom Achille Occhettos avstående från valet är ogiltigt upphäver det de faktiska och rättsliga element som krävs för att ett mandat skall föreligga och vara giltigt för hans efterträdare Beniamino Donnici.

…

O. Den högsta förvaltningsdomstolen i Italien [Consiglio di Stato] har med en slutlig dom som vunnit laga kraft ogiltigförklarat Achille Occhettos utnämning till ledamot av Europaparlamentet.

P. Enligt artikel 12 i [1976 års akt] är det Europaparlamentet och ingen annan som genomför en valprövning av sina ledamöter, som väljs genom allmänna val. Denna grundläggande befogenhet för Europaparlamentet får inte begränsas, än mindre upphävas, av en åtgärd från de nationella myndigheterna som vidtas helt i strid med de relevanta bestämmelserna och principerna i gemenskapsrätten. Detta bör även gälla i de fall då åtgärden slutgiltigt godkänts av en domstol i sista instans i den aktuella staten, vilket var fallet i frågan om domslutet från Italiens Consiglio di Stato. …

Q. Europaparlamentet kan legitimt förneka giltigheten hos Beniamino Donnicis mandat och samtidigt bortse från beslutet från [Consiglio di Stato] i Italien eftersom detta strider mot andan och bokstaven i [1976 års akt], och på så sätt säkra Achille Occhettos mandat.

1. Europaparlamentet förklarar mandatet för Beniamino Donnici, vars val meddelades av de nationella myndigheterna, ogiltigt.

2. Europaparlamentet bekräftar giltigheten hos Achille Occhettos mandat.

…”

Förfarandena vid gemenskapsdomstolarna och parternas yrkanden

24 Beniamino Donnici har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 juni 2007 och registrerades som mål T-215/07, väckt talan om ogiltigförklaring av det beslut som han delgavs den 29 maj 2007. Förstainstansrätten förklarade genom beslut av den 13 december 2007 i mål T-215/07, Donnici mot parlamentet (REG 2007, s. II-5239), att den avstod från fortsatt handläggning av mål T-215/07 och överlät åt domstolen att pröva talan om ogiltigförklaring. Vid domstolen registrerades talan som mål C-9/08. Genom ett beslut från domstolens ordförande av den 21 februari 2008

tilläts A. Occhetto att intervenera till stöd för parlamentets yrkanden och Republiken Italien att intervenera till stöd för Beniamino Donnicis yrkanden.

25 Parlamentet framställde genom särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 14 augusti 2007, en invändning med stöd av artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler som syftade till att meddelandet från parlamentets rättstjänst av den 2 maj 2007, som utgjorde bilaga A.11 till Beniamino Donnicis ansökan, inte längre skulle ingå bland handlingarna i målet. Domstolen biföll parlamentets begäran genom beslut av den 29 januari 2009 och slog fast att domstolen vid prövningen av målet i sak skulle ta ställning till Beniamino Donnicis begäran att domstolen såsom en åtgärd för bevisupptagning skulle förordna om företeende av det rättsliga meddelandet.

26 Republiken Italien har också, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 1 augusti 2007 och registrerades som mål C-393/07, väckt talan om ogiltigförklaring av det beslut som den delgavs den 28 maj 2007. Genom ett beslut från domstolens ordförande av den 1 februari 2008 tilläts Republiken Lettland att intervenera i målet till stöd för Republiken Italiens yrkanden. Republiken Lettland deltog varken i det skriftliga förfarandet eller i det muntliga förfarandet.

27 Genom beslut av ordföranden vid fjärde avdelningen av den 30 januari 2009 förenades de båda målen om ogiltigförklaring avseende det muntliga förfarandet och domen.

28 Beniamino Donnici ingav, genom särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 juni 2007 och registrerades som mål T-215/07 R, en begäran om uppskov med verkställigheten av det angripna beslutet. Förstainstansrätten (domare med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder som ersatte förstainstansrättens ordförande) biföll begäran och förordnade genom beslut av den 15 november 2007 i mål T-215/07 R, Donnici mot parlamentet (REG 2007, s. II-4673), att det angripna beslutet inte fick verkställas.

29 Genom beslut av domstolens ordförande av den 13 januari 2009 i de förenade målen C-512/07 P(R) och C-15/08 P(R), Occhetto och parlamentet mot Donnici (REG 2009, s. I-1), ogillades A. Occhettos och parlamentets överklaganden av det interimistiska beslutet.

30 Republiken Italien liksom Beniamino Donnici har genom respektive talan yrkat att domstolen ska ogiltigförklara det angripna beslutet och förplikta parlamentet att ersätta rättegångskostnaderna. Beniamino Donnici har i andra hand med stöd av artikel 241 EG yrkat att domstolen ska fastställa att artikel 3.5 i arbetsordningen är rättsstridig och i tredje hand att domstolen ska förordna om att det rättsliga meddelandet av den 2 maj 2007 från parlamentets rättstjänst ska läggas till handlingarna i det förevarande målet. Parlamentet har yrkat att talan ska ogillas och att Republiken Italien och Beniamino Donnici ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Talan

31 I mål C-393/07 har Republiken Italien åberopat fem grunder. Den har gjort gällande att det angripna beslutet strider mot artiklarna 6, 8, 12 och 13 i 1976 års akt samt artikel 6 EU, mot artikel 2 i ledamotsstadgan, mot artikel 199 EG samt artiklarna 3 och 4 i arbetsordningen, mot artikel 6 EU samt artiklarna 10 EG och 230 EG, och slutligen att beslutet inte uppfyller kravet på motivering.

32 I mål C-9/08 har Beniamino Donnici åberopat två grunder. Den första grunden avser åsidosättande av artikel 12 i 1976 års akt och artikel 3.1 i arbetsordningen samt av principen om oberoende ställning, förbudet mot bindande uppdrag och reglerna om rättskraft. Den andra grunden avser bristande motivering av det angripna beslutet.

Den första grunden

Parternas argument

33 Republiken Italien och Beniamino Donnici har gjort gällande att parlamentet, i enlighet med artikel 12 i 1976 års akt, enbart borde ha beaktat tillkännagivandet från den italienska valbyrån, enligt vilken Beniamino Donnici var vald. Nämnda artikel 12 ger inte parlamentet rätt att frångå tillkännagivandet på grund av att det påstås vara oförenligt med gemenskapsrätten. När parlamentet fattar ett beslut med anledning av ett bestridande får det dessutom endast stödja sig på bestämmelserna i 1976 års akt och inte på några andra bestämmelser eller allmänna principer inom gemenskapsrätten.

34 När det gäller artikel 6 i 1976 års akt har de anfört att den enbart är tillämplig på sittande ledamöter och inte på kandidater som inte har blivit valda. Det innebär att artikel 6 inte omfattar A. Occhettos avstående från sin plats den 6 juli 2004, eftersom han vid den tidpunkten inte var ledamot av parlamentet. Eftersom det framgår av artikelns lydelse att den enbart avser utövandet av ett parlamentsmandat kan den inte täcka in valförfarandet och icke valda kandidaters agerande före deras utnämning till ledamöter.

35 Parlamentet har däremot, med stöd av A. Occhetto, anfört att det åligger detta att, enligt artikel 12 i 1976 års akt, se till att tillkännagivandet från de nationella myndigheterna är förenligt med gemenskapsrätten i allmänhet och de principer som uppställts genom 1976 års akt i synnerhet. Detta synsätt vad gäller parlamentets behörighet återspeglas i artiklarna 3.4, 3.5, 4.3 och 4.9 i parlamentets arbetsordning och i parlamentets praxis på området. Då valförfarandet leder fram till parlamentets sammansättning är det uppenbart att det existerar en minimistandard på gemenskapsnivå som är ägnad att undvika att det uppstår en obalans till följd av olikheter mellan de nationella förfarandena, en minimistandard som parlamentet ska säkerställa. Om parlamentet däremot vid utövandet av sin behörighet endast hade rätt att göra en prövning av förenligheten av olika uppdrag enligt artikel 7 i 1976 års akt skulle dess behörighet sakna verkligt innehåll.

36 Parlamentet har, med stöd av A. Occhetto, gjort gällande att när det föreligger ett uppenbart åsidosättande av de grundläggande principerna i 1976 års akt, såsom principen om ett fritt parlamentsmandat i artikel 6 i akten och principerna om allmänna och proportionella val i artiklarna 1 och 2 i akten, har parlamentet en rätt och till och med en skyldighet att inte fullfölja detta åsidosättande genom att beakta resultatet av det nationella förfarandet. I annat fall skulle parlamentets eget beslut om godkännande vara rättsstridigt. Principen om gemenskapsrättens företräde gör att parlamentet är skyldigt att underlåta att tillämpa de nationella myndigheternas utnämning av en kandidat när denna uppenbart strider mot gemenskapsrätten.

37 Artikel 6 i 1976 års akt skyddar även den valda kandidaten. Annars skulle skyddsregeln i nämnda artikel inte vara tillämplig på sådana handlingar, såsom i det förevarande fallet A. Occhettos avstående på grund av en valöverenskommelse, som hindrar att det mandat som väljarna önskade förverkligas. Denna tolkning av artikel 6 bekräftas av artikel 2 i ledamotsstadgan och artikel 3 i Tilläggsprotokoll nr 1 till konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950.

38 Dessutom har parlamentet gjort gällande att artikel 6 är tillämplig i det förevarande fallet med hänsyn till att A. Occhetto innehade en plats i parlamentet då de nationella myndigheterna underrättade honom om att Beniamino Donnici skulle ersätta honom.

Domstolens bedömning

39 Den första grunden handlar om hur långt parlamentets behörighet sträcker sig när det prövar ledamöternas mandat med stöd av artikel 12 i 1976 års akt. Vid bedömningen av huruvida det angripna beslutet är giltigt ska domstolen således i huvudsak undersöka hur omfattande den behörighet är som parlamentet tillerkänns genom nämnda bestämmelse. Artikel 12 i akten förutsätter att parlamentets beslut, under alla omständigheter, grundar sig på en bestämmelse i nämnda akt som kan ge upphov till en

tvist. Då parlamentet härvid främst har åberopat artikel 6 i 1976 års akt ska domstolen inledningsvis fastställa huruvida denna bestämmelse principiellt sett är tillämplig i det förevarande fallet.

— Tillämpligheten av artikel 6 i 1976 års akt

40 I artikel 6.1 i 1976 års akt föreskrivs att parlamentsledamöterna ska rösta individuellt och personligen och inte får bindas av några instruktioner eller uppdrag.

41 Såsom framgår av nämnda artikels lydelse hänför den sig uttryckligen till ”ledamöterna” och handlar om utövandet av parlamentsmandatet. I samma artikel nämns dessutom dessa ledamöters rösträtt. Rösträtten är till sin art sådan att den inte kan knytas till ställningen som officiellt rangordnad kandidat efter ett val (se beslutet i det ovannämnda målet Occhetto och parlamentet mot Donnici och Italien, punkt 41).

42 Med hänsyn till den tydliga ordalydelsen i artikel 6 i 1976 års akt konstaterar domstolen att nämnda artikel inte är tillämplig på handlingar genom vilka en vald kandidat avstår från sitt mandat, såsom A. Occhetto i det förevarande fallet avstod från sin plats som ersättare för A. Di Pietro.

43 De argument som parlamentet har anfört ger inget stöd för en annan tolkning.

44 Bland annat kan parlamentet inte tillerkännas en allmän behörighet att bedöma huruvida medlemsstaternas valförfaranden är lagenliga i förhållande till samtliga de principer som påstås ligga bakom artikel 6 i 1976 års akt och som parlamentet utläser särskilt av artikel 3 i Tilläggsprotokoll nr 1 till konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, med stöd av en vid tolkning av nämnda artikel 6 mot bakgrund av dessa principer (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet Occhetto och parlamentet mot Donnici, punkt 43).

45 En sådan tolkning av nämnda artikel 6 skulle strida mot det beslut som fattades av dess upphovsmän, eftersom det skulle innebära att denna bestämmelse som handlar om utövandet av ett mandat – trots dess exakt avgränsade tillämpningsområde – omvandlades till en behörighetsregel som styr valförfarandet, trots att detta område enligt artikel 8 i 1976 års akt i princip regleras av nationella bestämmelser.

46 När det gäller artikel 2 i ledamotsstadgan, som parlamentet har åberopat till stöd för sin tolkning av artikel 6 i 1976 års akt, påpekar domstolen först och främst att stadgan inte var i kraft vid tiden för omständigheterna i fråga. Dessutom anges i skäl 4 i ledamotsstadgan att ”[b]estämmelsen i artikel 2 om att ledamöterna skall vara fria och obundna [inte] nämns … någonstans i primärlagstiftningen” och att de således ”bör fastställas i en rättsakt”. Vidare preciseras i skäl 5 att bestämmelserna i artikel 6.1 i 1976 års akt återges i sin helhet i artikel 3.1 i stadgan. Härav följer att artikel 2 i ledamotsstadgan inte utgör en kodifiering av nämnda artikel 6 (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet Occhetto och parlamentet mot Donnici, punkt 44).

47 Dessutom innebär principen om normhierarki att parlamentet inte kan stödja sig på en bestämmelse i sin arbetsordning och sin påstådda praxis på området för att göra en tolkning *contra legem* av artikel 6 i 1976 års akt (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet Occhetto och parlamentet mot Donnici, punkt 45).

48 Arbetsordningen är nämligen en rättsakt som avser den interna organisationen, och den kan inte ge parlamentet en behörighet som det inte uttryckligen ges genom en normativ rättsakt, i förevarande fall 1976 års akt (se dom av den 21 oktober 2008 i de förenade målen C-200/07 och C-201/07, Marra, REG 2008, s. I-7929, punkt 38). Härav följer *a fortiori* att institutionens påstådda praxis inte får strida mot nämnda artikel 6.

49 Av det ovan anförda följer att artikel 6 i 1976 års akt inte är tillämplig på A. Occhettos avstående från sin plats på listan över ersättare. Således kunde denna artikel inte utgöra grunden för ett bestridande vid valprövningen av parlamentsledamöterna med stöd av artikel 12 i nämnda akt, och parlamentet kunde därmed inte grunda det angripna beslutet på ett åsidosättande av artikel 6.

— Åsidosättande av artikel 12 i 1976 års akt

50 Efter konstaterandet att det angripna beslutet inte kunde grundar sig på artikel 6 i 1976 års akt uppkommer frågan huruvida beslutet kunde grundar sig på ett åsidosättande av de principer om allmänna och proportionella val som återfinns i artiklarna 1 och 2 i 1976 års akt, såsom parlamentet har gjort gällande. Genom att hänföra sig till ett åsidosättande av dessa principer har parlamentet tillerkänt sig behörighet att kontrollera huruvida det officiella tillkännagivandet av att Beniamino Donnici var vald som parlamentsledamot har skett i enlighet med nämnda krav. Domstolen ska således undersöka huruvida artikel 12 i nämnda akt ger parlamentet en sådan behörighet vid prövningen av ledamöternas mandat.

51 Det anges i artikel 12 i 1976 års akt att parlamentet vid valprövningen av ledamöterna ska beakta de valresultat som medlemsstaterna officiellt har tillkännagett och avgöra sådana tvister som kan uppkomma på grund av bestämmelserna i denna akt, dock inte tvister som uppkommer på grund av nationella bestämmelser som akten hänvisar till.

52 Lydelsen av denna artikel 12 visar att den behörighet som parlamentet har enligt den första meningen i artikeln för att göra en valprövning är föremål för två viktiga begränsningar, vilka anges i artikelns andra mening (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 15 november 2007 i det ovannämnda målet Donnici mot parlamentet, punkt 71, samt i det ovannämnda målet Occhetto och parlamentet mot Donnici, punkterna 31 och 32).

53 Enligt den första delen av den andra meningen i artikel 12 i 1976 års akt ska parlamentet ”beakta de valresultat som medlemsstaterna officiellt har tillkännagivit”. Det materiella tillämpningsområdet (*ratione materiae*) för parlamentets särskilda behörighet att avgöra tvister, som nämns i den andra delen i artikelns andra mening, omfattar dessutom endast sådana tvister ”som kan uppkomma på grund av bestämmelserna i [1976 års] akt, dock inte tvister som uppkommer på grund av nationella bestämmelser som akten hänvisar till”.

54 För det första framgår det, i motsats till vad parlamentet har anfört, av själva texten i artikel 12 i 1976 års akt att artikeln inte ger parlamentet behörighet att avgöra tvister som kan uppkomma på grund av gemenskapsrätten i allmänhet. Enligt artikelns tydliga ordalydelse gäller den enbart ”sådana tvister som kan uppkomma på grund av bestämmelserna i denna akt” (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet Occhetto och parlamentet mot Donnici, punkt 32).

55 För det andra innebär uppgiften att ”beakta de valresultat som medlemsstaterna officiellt har tillkännagivit” att parlamentet var skyldigt att grunda sina beslut vid valprövningen av ledamöterna på det tillkännagivande som den italienska valbyrån lämnade den 29 mars 2007 efter domen av den 6 december 2006 från Consiglio di Stato. Detta tillkännagivande är nämligen resultatet av en beslutsprocess som har ägt rum i enlighet med de nationella förfarandena, genom vilken de rättsliga frågor som avser nämnda tillkännagivande har avgjorts slutgiltigt. Tillkännagivandet utgör således en redan föreliggande rättslig situation. Domstolen har tidigare slagit fast att användningen av uttrycket ”beakta” i 1976 års akt ska tolkas så, att parlamentet inte har något som helst utrymme för skönsmässig bedömning i detta hänseende (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juli 2005 i mål C-208/03 P, Le Pen mot parlamentet, REG 2005, s. I-6051, punkt 50).

56 Denna tolkning av uttrycket ”beakta” i artikel 12.2 i 1976 års akt i dess ursprungliga lydelse, enligt vilken medlemsstaterna ska informera parlamentet när en plats blivit vakant till följd av att nationella bestämmelser har tillämpats, och parlamentet ska beakta detta, gäller också när samma uttryck används i artikel 12 i 1976 års akt i dess aktuella lydelse. Det faktum att artikel 12.2 i 1976 års akt, i dess ursprungliga lydelse, innebär att parlamentet inte har något utrymme för skönsmässig bedömning, inte ens då en ledamot förlorar sitt mandat till följd av tillämpningen av nationella bestämmelser, vilket påverkar institutionens rådande sammansättning, betyder att det utan tvekan saknas utrymme för skönsmässig bedömning vid valprövningen enligt artikel 12 i 1976 års akt av de parlamentsledamöter som medlemsstaterna officiellt har förklarat valda. Det rör sig härvid nämligen om de nationella myndigheternas utnämning av framtida parlamentsledamöter i enlighet med valförfarandet, vilket regleras av nationella bestämmelser, vilket uttryckligen framgår av artikel 8 i 1976 års lag.

57 Härav följer att parlamentet inte kan ifrågasätta själva rättsenligheten av tillkännagivandet från den nationella valbyrån. Artikel 12 i 1976 års akt ger inte heller parlamentet rätt att vägra att beakta ett sådant tillkännagivande om det anser att rättsstridigheter har ägt rum (se, för ett liknande resonemang, det interimistiska beslutet av den 15 november 2007 i det ovannämnda målet Donnici mot parlamentet, punkt 75).

58 Denna tolkning av artikel 12 i 1976 års akt stöds av en läsning av nämnda artikel mot bakgrund av de relevanta bestämmelserna i EG-fördraget liksom av det regelverk i vilket artikeln ingår.

59 Härvid påpekar domstolen att parlamentet, i enlighet med artiklarna 5 första stycket EG, 7.1 andra stycket EG och 189 första stycket EG, utövar sin behörighet och handlar inom ramen för de befogenheter som det har tilldelats genom fördragen.

60 Dessutom anges det i artikel 8 i 1976 års akt att ”valförfarandet i varje medlemsstat [ska] genomföras enligt de nationella bestämmelserna” om inte annat följer av bestämmelserna i 1976 års akt. Även om medlemsstaterna sålunda är skyldiga att iaktta bestämmelserna i 1976 års akt när det gäller vissa formföreskrifter för val, är det således ändå så att det slutligen ankommer på medlemsstaterna att organisera valen i enlighet med det förfarande som fastställts i deras nationella bestämmelser och inom ramen för detta genomföra röstsammanräkning och fastställa det officiella valresultatet (beslutet av den 15 november 2007 i det ovannämnda målet Donnici mot parlamentet, punkt 74).

61 Slutligen föreskrivs det i artikel 13.2 i 1976 års akt att medlemsstaterna ska fastställa lämpliga förfaranden för att besätta platser som har blivit vakanta.

62 Således följer det av det ifrågavarande regelverket att valförfarandet för valet till Europaparlamentet, vilket ägde rum den 12 och den 13 juni 2004, liksom för utnämningen av ersättare för platser som blivit vakanta reglerades i varje medlemsstat av de relevanta nationella bestämmelserna, i förevarande fall lagen av den 24 januari 1979 (se, för ett liknande resonemang, beslutet av den 15 november 2007 i det ovannämnda målet Donnici mot parlamentet, punkt 66).

63 I avsaknad av gemenskapsrättsliga bestämmelser på området är det för övrigt i varje medlemsstats nationella rättsordning som det ska anges vilka domstolar som är behöriga och vilka förfaranden för att väcka talan som är avsedda att tillvarata rättigheter som för enskilda följer av gemenskapsrätten. Dessa förfaranden får emellertid varken vara mindre förmånliga än de som avser rättigheter som har sitt ursprung i den nationella rättsordningen (likvärdighetsprincipen) eller göra det i praktiken omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av gemenskapsrätten (effektivitetsprincipen) (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 september 2006 i mål C-300/04, Eman och Sevinger, REG 2006, s. I-8055, punkt 67).

64 Parlamentet har inte gjort gällande att de italienska förfarandereglerna stred mot dessa principer om likvärdighet och effektivitet. Även om så var fallet skulle det inte heller innebära att parlamentet hade rätt att ersätta de rättsakter som antagits av de behöriga nationella myndigheterna med sina egna bedömningar.

65 Det är tvärtom på kommissionen, i synnerhet, som det ankommer att se till att medlemsstaterna efterlever bestämmelserna i fördraget liksom de bestämmelser som institutionerna antar med stöd av detta. Enligt artikel 226 EG är kommissionen behörig att väcka talan om fördragsbrott vid domstolen om den anser att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter. Att dessa bestämmelser efterlevs säkerställs dessutom genom förfarandet enligt artikel 234 EG, som kan tillämpas i mål om valfrågor på nationell nivå.

66 Det framgår inte av dessa bestämmelser att parlamentet har någon allmän behörighet att bedöma huruvida medlemsstaternas valförfaranden och tillämpningen av dessa i det enskilda fallet är förenliga med gemenskapsrätten. Härav följer att parlamentet vid valprövning av ledamöterna endast har den behörighet som tydligt definieras i de relevanta bestämmelserna i 1976 års akt (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet Occhetto och parlamentet mot Donnici, punkt 32).

67 Härav följer att en tolkning av artikel 12 i 1976 års akt, enligt vilken parlamentet har en allmän behörighet att pröva det officiella tillkännagivandet från myndigheterna i medlemsstaterna, inte bara strider mot artikelns ordalydelse, utan också är oförenlig med principen i artiklarna 5 EG och 7 EG, enligt vilka gemenskapens och gemenskapsinstitutionernas befogenheter utgör tilldelade befogenheter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 oktober 2000 i mål C-376/98, Tyskland mot parlamentet och rådet, REG 2000, s. I-8419, punkt 83, samt av den 3 september 2008 i de förenade målen C-402/05 P och C-415/05 P, Kadi och Al Barakaat International Foundation mot rådet och kommissionen, REG 2008, s. I-6351, punkt 203 och där angiven rättspraxis).

68 De argument som parlamentet har anfört och som A. Occhetto har instämt i, vilka det erinras om i punkterna 35–37 i förevarande dom, kan inte föranleda ett ifrågasättande av denna tolkning av artikel 12 i 1976 års akt, som innebär att parlamentet helt saknar behörighet att frångå tillkännagivandet från den italienska valbyrån.

69 Domstolen underkänner det första argumentet, nämligen att parlamentets prövningsbefogenheter enligt artikel 12 i 1976 års akt skulle sakna innehåll om parlamentet inte var behörigt att kontrollera att de resultat som medlemsstaterna tillkännager överensstämmer med gemenskapsrätten. Parlamentet behåller nämligen till fullo sin behörighet att med stöd av artikel 12 i 1976 års akt fatta beslut i ett fall där en vald kandidat befinner sig i en situation som har vissa särdrag som är oförenliga med ställningen som parlamentsledamot enligt uppräkningen i artikel 7 i 1976 års akt (se beslutet i det ovannämnda målet Occhetto och parlamentet mot Donnici, punkt 33).

70 När det gäller det andra argumentet, enligt vilket parlamentet för att kunna säkerställa en minimistandard för utnämningen av ledamöter måste kunna underkänna ett tillkännagivande från de nationella myndigheterna som uppenbart strider mot de grundläggande principerna i 1976 års akt, erinrar domstolen om att det ankommer på de nationella domstolarna att pröva, i förekommande fall efter att ha begärt förhandsavgörande från EG-domstolen enligt artikel 234 EG, huruvida de nationella bestämmelserna och valförfarandena är rättsenliga (beslutet av den 15 november 2007 i det ovannämnda målet Donnici mot parlamentet, punkt 93).

71 I det förevarande fallet har en sådan domstolskontroll ägt rum vid de italienska domstolar som är behöriga enligt lagen av den 24 januari 1979. De rättsliga frågor som rör det offentliga tillkännagivandet av valresultaten har nämligen avgjorts definitivt på nationell nivå genom den lagakraftvunna dom som avkunnades den 6 december 2006 av Consiglio di Stato.

72 Den tydliga ordalydelsen i artikel 12 i 1976 års akt och den behörighetsfördelning på området som föreskrivs där talar mot att skyddet för de rättigheter som kandidaterna i valen till parlamentet åtnjuter skulle vara bristfälligt.

73 Av denna anledning underkänner domstolen även parlamentets argument enligt vilket valprövningsbeslutet i sig skulle vara rättsstridigt om parlamentet var skyldigt att grunda sitt eget beslut på en rättsstridig nationell rättsakt, i det förevarande fallet den italienska valbyråns tillkännagivande av att Beniamino Donnici var vald.

74 I det förevarande fallet är parlamentets och de nationella myndigheternas behörighet vid valprövningen av parlamentsledamöterna tydligt fördelad mellan gemenskapsinstitutionerna och de nationella myndigheterna, till skillnad från vad parlamentet har gjort gällande med hänvisning till dom av den 18 december 2007 i mål C-64/05 P, Sverige mot kommissionen (REG 2007, s. I-11389). Europaparlamentet är enligt artikel 12 i 1976 års akt endast behörigt att avgöra sådana tvister som kan uppkomma på grund av bestämmelserna i denna akt, dock inte tvister som uppkommer på grund av nationella bestämmelser som akten hänvisar till, medan det ankommer på de nationella myndigheterna att tillkännage de resultat som har fastställts med tillämpning av nationella bestämmelser som är förenliga med gemenskapsrätten.

75 Det framgår av det ovan anförda att parlamentet, enligt artikel 12 i 1976 års akt, var skyldigt att beakta tillkännagivandet från den italienska valbyrån och att det saknade behörighet att frångå detta på grund av den nationella rättsaktens påstådda rättsstridighet. Parlamentet har genom det angripna beslutet åsidosatt artikel 12 i 1976 års akt, eftersom det däri ogiltigförklarar Beniamino Donnicis mandat och bekräftar A. Occhettos mandat i strid med nämnda tillkännagivande.

76 Av det ovan anförda följer att det angripna beslutet ska ogiltigförklaras. Under dessa omständigheter behöver domstolen inte pröva de övriga grunder som Republiken

Italien och Beniamino Donnici har åberopat var och en till stöd för sin talan. Således är Beniamino Donnicis andrahandsyrkanden inte längre relevanta.

Rättegångskostnader

77 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Republiken Italien och Beniamino Donnici har yrkat att parlamentet ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom parlamentet har tappat målet, ska Republiken Italiens och Beniamino Donnicis yrkanden bifallas. Enligt artikel 69.4 första stycket i rättegångsreglerna ska medlemsstater som har intervenerat bära sina rättegångskostnader, och i enlighet med artikel 69.4 tredje stycket i rättegångsreglerna kan domstolen besluta att andra intervenienter än de som nämns i föregående stycken ska bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

1) Europaparlamentets beslut 2007/2121 (REG) av den 24 maj 2007 om valprövning av Beniamino Donnici ogiltigförklaras.

2) Europaparlamentet ska ersätta Beniamino Donnicis rättegångskostnad och den rättegångskostnad som Republiken Italien har haft i egenskap av sökande.

3) Republiken Italien ska, i egenskap av intervenient, bära sina rättegångskostnader, och Republiken Lettland och A. Occhetto ska bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter